

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **ALE s. r. o.,** se sídlem Náměstí 1593/19a, Mikulov, zastoupen Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou se sídlem Jana Želivského 2385/11, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) E.ON Česká republika, s.r.o.,** se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, **II) Obec Přítluky,** se sídlem Obecní 11, Přítluky, **III) Povodí Moravy, s. p.,** se sídlem Dřevařská 11, Brno, **IV) ZEPRO, a. s.,** se sídlem Družstevní 152, Přítluky, **V) MUDr. R. Č., VI) S. Č.,** a **VII) E. Č.,** v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2017, č. j. 30 A 10/2015 - 176,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal dne 9. 9. 2013 žádost o povolení k nakládání s vodami (k odběru podzemní vody) a zároveň také žádost o povolení stavby vodního díla Nové Mlýny - vodovodu a splaškové kanalizace pro rekreační zařízení na parc. č. X. Dne 18. 10. 2013 proběhlo před správním orgánem I. stupně ústní jednání, při němž byl žalobce vyzván, aby jako stavebník doložil další doklady potřebné k vydání stavebního povolení, a tedy i doklad o existenci práva provést stavbu na pozemcích ve vlastnictví jiných subjektů. Žalobce své oprávnění dokládal smlouvou o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene práva vedení inženýrských sítí pro účely zřízení a provozování předmětného vodního díla,

uzavřenou s obcí Přítluky jako s vlastníkem pozemků, na kterých má být stavba provedena. Požadované doklady žalobce doložil dne 31. 10. 2013. Již dne 29. 10. 2013 však obec Přítluky namítala absolutní neplatnosti smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 16. 2. 2011, neboť tato smlouva dle názoru obce nevymezovala průběh a rozsah věcného břemene a nebyla v ní uvedena cena, za kterou mají být vybudované přípojky následně odprodány obci (tento závazek je upraven v čl. IV odst. 1 smlouvy o zřízení věcného břemene, vtělené do smlouvy o smlouvě budoucí). Obec rovněž namítla, že smlouva o smlouvě budoucí neobsahuje, zda byla schválena usnesením Rady nebo Zastupitelstva obce. Dále obec Přítluky vyjádřila nesouhlas s následnou dohodou ze dne 24. 10. 2013, která se týkala způsobu vyčíslení částky, za kterou bude stavba následně obci odprodána. Žalobce byl výzvou k doplnění předepsaných náležitostí ze dne 14. 11. 2013, č. j. MUBR 76936/2013, vyzván mimo jiné k doložení dokladu prokazujícího jeho právo založené smlouvou provést stavbu, případně právo odpovídající věcnému břemenu k pozemkům parc. č. X v katastrálním území N. M. Současně bylo vodoprávní řízení přerušeno usnesením ze dne 14. 11. 2013, č. j. MUBR 76935/2013. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2014, č. j. JMK 142569/2013, žalovaný toto usnesení zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný konstatoval, že nesouhlas obce Přítluky ze dne 29. 10. 2013 nebyl doložen usnesením zastupitelstva obce ani rozhodnutím soudu o námitce týkající se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv. Dne 4. 3. 2014 doložila obec Přítluky výpis ze zasedání Zastupitelstva obce č. 1/2014, konaného dne 3. 3. 2014, kde byl v usnesení č. 7 revokován souhlas s uzavřením smlouvy ze dne 16. 2. 2011, kterou žalobce prokazoval podle § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) právo stavět na pozemcích ve vlastnictví obce. Z toho důvodu byl žalobce usnesením ze dne 5. 3. 2014, č. j. MUBR 14206/2014, vyzván k doplnění žádosti o stavební povolení. Současně správní orgán přerušil řízení do 31. 5. 2014 a žalobce byl poučen, že pokud nebude žádost ve stanovené lhůtě doplněna, bude vodoprávní řízení zastaveno. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 6. 2014, č. j. JMK 40547/2014, zamítl. Z důvodu neodstranění vad žádosti, resp. nepředložení požadovaného dokladu o věcném nebo smluvním právu k pozemkům parc. č. X v katastrálním území N. M., vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 14. 7. 2014, č. j. MUBR 44237/2014, kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 97798/2014, sp. zn. S-JMK 97798/2014 OŽP-Cib.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 2. 2017, č. j. 30 A 10/2015 – 176.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud podrobně posoudil jednotlivé uplatněné žalobní body a dospěl k závěru, že nejsou důvodné. Podle jeho názoru správní orgán I. stupně nepochybil, když postupoval podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a zastavil předmětné vodoprávní řízení. Poukázal na to, že v průběhu vodoprávního řízení správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce nedisponuje dokladem, který by prokázal své právo založené smlouvou provést stavbu, případně právo odpovídající věcnému břemenu

k pozemkům parc. č. X v katastrálním území N. M. Důvodem byla skutečnost, že zastupitelstvo obce Přítluky revokovalo souhlas s uzavřením smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene ze dne 16. 2. 2011. Současně obec Přítluky v průběhu vodoprávního řízení opakovaně poukazovala na absolutní neplatnost uvedené smlouvy. Správní orgán I. stupně proto postupoval podle § 111 odst. 3 stavebního zákona, vyzval žalobce k doložení dokladu, kterým by prokázal splnění podmínky uvedené v § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a řízení přerušil. Jelikož žalobce svou žádost nedoplnil a požadovaný doklad nedoložil, správní orgán I. stupně oprávněně zastavil předmětné vodoprávní řízení. V této souvislosti krajský soud poukázal i na to, že ve věci nebylo a ani nemohlo být postupováno podle § 114 odst. 3 stavebního zákona a § 57 správního řádu, neboť ze strany obce Přítluky nebyla uplatněna námitka ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Závěr krajského soudu, že žalovaný nerozporoval existenci povinných náležitostí smlouvy ze dne 16. 2. 2011 a její určitost, je nesprávný. Obec Přítluky opakovaně v předchozím řízení uváděla, že tato smlouva je neplatná z důvodu absence, respektive neurčitosti ujednání o ceně za převod stavby vodního díla. Rozhodnutí žalovaného na usnesení o revokaci odkazuje a z něho dovozuje, že uvedená smlouva je neplatná. Ačkoli to v odůvodnění rozhodnutí žalovaného není výslovně uvedeno, je zřejmé, že se jedná o neplatnost z důvodu tvrzené neurčitosti.

[6] Odůvodnění závěru krajského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno podle § 114 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 57 správního řádu, ale podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, je nesprávné a zmatečné. Rozhodnutí žalovaného totiž neobsahuje žádnou zmínku o § 111 odst. 3 stavebního zákona a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, naopak obsahuje výslovný odkaz na § 114 odst. 3 stavebního zákona. Krajský soud k tomuto odkazu na § 114 stavebního zákona konstatoval, že tato pasáž je v odůvodnění *„uvedena nadbytečně“*. Rozhodnutí žalovaného je však na odůvodnění podle § 114 stavebního zákona založeno.

[7] V důsledku chybné argumentace krajského soudu ohledně ustanovení stavebního zákona a správního řádu, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, se krajský soud vůbec nevypořádal s žalobními námitkami týkajícími se oddělitelnosti dvou částí smlouvy ze dne 16. 2. 2011 (tedy smlouvy kupní a smlouvy o zřízení věcného břemene) a extenzivnosti výkladu o možnosti libovolného zpochybnění platnosti dříve uzavřené smlouvy. V této části je tak napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu nedostatečného odůvodnění.

[8] Obdobně se krajský soud v důsledku nesprávné interpretace ustanovení stavebního zákona a správního řádu nezabýval námitkou stěžovatele o možnosti přerušení řízení po dobu trvání řízení o žalobě na určení platnosti smlouvy ze dne 16. 2. 2011.

[9] Závěrem stěžovatel poukázal na to, že ohledně předmětných pozemků bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Obec Přítluky přitom byla účastníkem řízení i v případě žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, v rámci řízení však nevznesla žádné námitky. I z tohoto pohledu se její postup při zpochybnění platnosti smlouvy ze dne 16. 2. 2011 jeví jako účelový.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně.

IV.

[11] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že revokovala usnesení č. 5 ze dne 7. 2. 2011, kterým schválila smlouvu ze dne 16. 2. 2011. Souhlas s uzavřením této smlouvy zrušila ohledně celé smlouvy, nikoliv pouze ohledně její části jak tvrdí stěžovatel. V průběhu správního řízení pak opakovaně namítala, že mezi ní a stěžovatelem nebyla platným způsobem dohodnuta výše kupní ceny, kterou by měla stěžovateli za převod stavby vodního díla zaplatit. Jestliže kupní cena nebyla sjednána určitě, pak je smlouva ze dne 16. 2. 2011 v důsledku této neurčitosti absolutně neplatným právním úkonem. Uvedenou smlouvu, která v sobě zahrnuje dvě smlouvy, a to smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene k pozemkům a smlouvu o smlouvě budoucí kupní o převodu vlastnického práva ke stavbě kanalizační a vodovodní přípojky, uzavírala jako celek, neboť bez sjednané možnosti následného odkupu stavby by smlouvu neuzavřela. Smlouva ze dne 16. 2. 2011 byla tak podle jejího názoru sepsána jako nedělitelná a je absolutně neplatná jako celek. Absolutní neplatnost právního úkonu působí přímo ze zákona a od počátku, bez ohledu na to, zda se této neplatnosti někdo dovolal. K absolutní neplatnosti právního úkonu se přihlíží z úřední povinnosti a na absolutní neplatnosti právního úkonu ničeho nemění ani dobrá víra jednoho z účastníků takového právního úkonu.

[12] V usnesení správního orgánu I. stupně o zastavení řízení nebyl odkaz na § 114 odst. 3 stavebního zákona a stěžovatel byl poučen přesně o důvodech pro zastavení řízení: „*Zrušením usnesení, kterým byla schválena Smlouva ze dne 16. 2. 2011, došlo k situaci, že stavebník nemá prokázáno stavět na pozemcích ve vlastnictví Obce Přítluky.*“ Pokud nyní stěžovatel brojí proti odkazu na citované ustanovení v rozhodnutí žalovaného, pak zcela nedůvodně, neboť zamítnutím odvolání a potvrzením původního usnesení je i toto rozhodnutí postaveno na stejných důvodech, které jsou stěžovateli známé.

[13] Námitku týkající se oddělitelnosti dvou částí smlouvy ze dne 16. 2. 2011 by podle § 114 odst. 3 stavebního zákona správní orgán I. stupně nemohl posoudit, neboť by musela směřovat proti projektové dokumentaci nebo způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření, nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Žalobou napadené správní rozhodnutí je v tomto směru podrobně odůvodněno nesplněním obsahových náležitostí žádosti o stavební povolení a je tak přezkoumatelné. Rovněž námitka stěžovatele o nevypořádání se s extenzivností výkladu o možnosti libovolného zpochybnění platnosti dříve uzavřené smlouvy je

nedůvodná, neboť se zde nejedná o zpochybnění platnosti uzavřené smlouvy, nýbrž o absolutní neplatnost, ke které se přihlíží z úřední povinnosti.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že ohledně předmětných pozemků bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí, přičemž v rámci územního řízení osoba zúčastněná na řízení II) nevznesla žádné námitky. Toto řízení zmiňované stěžovatelem má však jinou povahu a jiný okruh účastníků řízení a nemá pro posouzení této věci právní relevanci. Nadto se nejedná o relativní neplatnost, které by se bylo třeba dovolávat.

[15] Osoba zúčastněná na řízení II) proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[19] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[20] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s posouzením právní otázky, zda byl zákonný postup správního orgánu I. stupně, který zastavil vodoprávní řízení o povolení k nakládání s vodami a povolení stavby vodního díla, protože stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti.

[21] Podle § 115 odst. 1 vodního zákona platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.

[22] Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 12017 bylo nutné k žádosti o stavební povolení připojit doklady prokazující vlastnické právo stavebníka nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu").

[23] Podle § 111 odst. 3 stavebního zákona platí, že pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se doručuje pouze stavebníkovi.

[24] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

[25] Stěžovatel prokazoval své právo stavět na pozemcích ve vlastnictví obce Přítluky smlouvou o smlouvě budoucí ze dne 16. 2. 2011. Smlouva o zřízení věcného břemene, jejíž obsah je vtělen do smlouvy o smlouvě budoucí, dosud uzavřena nebyla, měla být uzavřena po kolaudaci předmětné stavby a po písemné výzvě stěžovatele zaslané obci Přítluky. Právo stěžovatele však bylo obcí zpochybněno ještě předtím, než stavebnímu úřadu doložil smlouvu o smlouvě budoucí. Ještě předtím deklaroval ten, jemuž svědčí vlastnické právo, že se stěžovatelem neuzavře smlouvu o zřízení práva k věcnému břemeni o takovém obsahu, jaký předpokládala smlouva o smlouvě budoucí. Z § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona zřetelně vyplývá, že stavebník musí své právo stavět na dotčených pozemcích doložit. Pokud se tak nestane, nelze stavební povolení vydat. Pokud právo nelze ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, je třeba jej doložit doklady, ze kterých zřetelně vyplývá. Tato podmínka není splněna, pokud právo stavebníka provést stavbu na cizím pozemku dosud není platně zřízeno a současně vlastník pozemků zřetelně před vydáním stavebního povolení tvrdí, že takové právo ve prospěch stavebníka nezřídí.

[26] Na tom nemůže nic změnit ani následná argumentace stěžovatele poukazující na případnou oddělitelnost jednotlivých částí smlouvy o věcném břemenu. Stavební úřad se správně zaměřil na to, zda stěžovatel doložil své oprávnění provést stavbu na cizích pozemcích. Pokud vlastník pozemku vyjádřil, že stěžovateli takové právo neposkytne a dosud uzavřenou smlouvu považuje pro její neurčitost za absolutně neplatnou, nemůže ani argumentace o relativní samostatnosti části smlouvy stižené vadou nic změnit na tom, že stěžovatel ve stavebním řízení nesplnil povinnost uvedenou v § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

[27] V tom se nyní projednávaná věc liší od případu posuzovaného Vrchním soudem v Praze v rozsudku ze dne 19. 7. 1996, č. j. 7 A 175/95 -31, ve vztahu k § 58 odst. 3 a § 60

tehdy účinného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. V nyní projednávané věci byla existence oprávnění stavebníka provést stavbu na cizích pozemcích zpochybněna nikoli až po vydání stavebního povolení, ale již ve fázi předkládání podkladů potřebných pro jeho vydání. Stavební úřad proto nemohl hodnotit předloženou smlouvu o smlouvě budoucí toliko formálně a omezit se na konstatování, že byla předložena, bez ohledu na stanovisko vlastníka pozemků jako účastníka vodoprávního řízení. Za těchto okolností nebylo možné považovat smlouvu předloženou stěžovatelem za doklad, který jednoznačně prokazuje jeho právo stavět na cizích pozemcích. Správní orgán I. stupně proto dospěl ke správnému závěru, že žádost stěžovatele neobsahuje všechny zákonem požadované náležitosti. Postupoval v souladu se zákonem, jestliže řízení přerušil a vyzval stěžovatele k doplnění jeho žádosti. Stěžovatel svou žádost odpovídajícím způsobem nedoplnil. Správnímu orgánu I. stupně poté nezbylo než vodoprávní řízení zastavit. Krajský soud proto nepochybil, když žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného zamítl, neboť v postupu správních orgánů nelze shledat stěžovatelem namítané vady.

[28] K námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud dále uvádí, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval důvody neplatnosti smlouvy ze dne 16. 2. 2011. Pro posouzení zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně bylo podstatné toliko to, že vlastník dotčených pozemků relevantním způsobem vyjádřil, že neuzavře následnou smlouvu o zřízení věcného břemena a toto prokazatelně sdělil jak stěžovateli, tak i správnímu orgánu I. stupně.

[29] Rovněž nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je založeno na § 114 odst. 3 stavebního zákona. Odkaz na citované ustanovení žalovaný použil pouze v souvislosti s konstatováním, že správní orgán nemůže zkoumat, zda smlouva týkající se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv je či není platná. Žalovaný poté nad rámec posuzované věci stěžovateli doporučil, aby se obrátil na příslušný soud nebo aby uzavřel novou smlouvu s vlastníkem dotčených pozemků. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vychází jednoznačně z toho, že jedna ze smluvních stran relevantně popřela právo provést stavbu na pozemcích ve vlastnictví obce Přítluky, a proto nelze smlouvu ze dne 16. 2. 2011 považovat za doklad prokazující stěžovatelovo vlastnické právo nebo právo provést stavbu na předmětných pozemcích založené smlouvou. Rozhodnutí žalovaného tedy nelze považovat za zmatečné a nepřezkoumatelné.

[30] Poukaz stěžovatele na vydané územní rozhodnutí je pak pro posouzení dané věci irelevantní, neboť předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí vydané v jiném řízení, a to v řízení o jeho žádosti o povolení k nakládání s vodami a o povolení stavby vodního díla.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[33] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu